

Egy szakmai elismerés margójára

2025-BEN DR. HABIL. HORVÁTH CSABA KAPTA A VÉRTES GÁBOR-DÍJAT

A Vértés Gábor-díj azok tevékenységét ismeri el, akik a NYPSZ céljai megvalósítása érdekében önkéntes munkát vállalnak külön díjazás nélkül. 2025-ben dr. habil. Horváth Csabának adta át az elismerést Orgován Katalin a Nyomda- és Papíripari Szövetség elnöksége képviselőjeként a Tavaszi Managerkonferencia gálavacsoráján. Az elismerés kapcsán dr. habil. Horváth Csabával beszélgettünk.

A körülmények játéka nemcsak egy új utat jelentett a szakmai pályámon, de egy – számomra nagyon pozitív – társadalmi közegehez való csatlakozás lehetőségét is.

Az 1970-es évek végén rangot jelentett a nyomdász közösség tagjának lenni. Igazából azonban a családias szemlélet és a kölcsönös segítség közösségbeli értelmezése fogott meg. Sikerült is gyorsan beilleszkednem. A nyomdaipari karbantartók szimpóziumának ötlete és a megszervezése volt az első olyan siker és tevékenység 1982-ben, amire nagyon büszke vagyok, hiszen ez ma is élő hagyomány és program a szakmánkban. 1989 óta vagyok a PNYME tagja. Három Lengyel Lajos-díj és egy Földi László-díj igazolja az aktivitásomat a szervezetben.

A Nyomda- és Papíripari Szövetség elnökségébe 1993-ban választottak be, ami tíz évi szolgálatot jelentett a nyomdászok közösségeért. Az igazi nagy megtiszteltetés 2008-ban ért, amikor

a szervezet elnökének választottak. Úgy gondolom, hogy a tizenhárom évig tartó elnökségem során a közösségünk számos olyan eredményt ért el és őrizte azt meg, ami a mai tevékenységekre is kihat. Valószínűleg ez az oka, hogy a Szövetség nekem ítélte 2022-ben a Magyar Nyomdász-tért díjat és idén a Vértés Gábor-díjat.

Rengeteg munka, küzdelem, teljesítmény áll mögötted. Végigcsinálnád még egyszer ugyanezt?

Végig! Így hetven év fölött az ember elgondolkodik azon, hogy mit tett és mit nem tett meg. Órákig lehetne „elmélkedni” erről. Egy ilyen rövidebbre szabott beszélgetés csak néhány – az emlékezet pillanatnyi játéka szerint – kiragadott részletre vonatkozhat.

Az egyetem elvégzését követően tizennégy évig voltam az Alföldi Nyomdában, ahol kezdettől fogva kihívást jelentő feladatokat kaptam, de ezekhez megfelelő szabadságot is adtak. A karbantartó konferenciák szervezésénél úgy éreztem, több lehetőséget kapok, mint más nyomdák műszaki igazgatói akár. Ezt Benkő István vezérigazgatónak szóvá is tettem, de a válasza az volt: „Ha problémás leszel, szólok »elvtikém«!”

Volt olyan történet, hogy a nyomda vezetéséig elhatározta, régi újságnymó gépeket vásárol fel, majd azokat átalakítva és felújítva az akkori Nyugaton divatos és keresett kifestőkönyveket gyártják. Így valutához juthatott a nyomda a dollár alapú hitelének törlesztéséhez. Két gépet kellett áttelepíteni, az egyiket Kaposvárról, a másikat Tatabányáról. A határidő szabott volt, mikorra kell a gépeket telepíteni. Fel is írta Benkő elvtárs az irodájában az ajtófélfára, hogy „Horváth Csaba szeptember 15.”. Szeptember 14-én jelentkeztem az irodájában, hogy Benkő elvtárs mehetünk Hajdúböszörménybe a sikeres géptelepítést megünnepelni. Karácsony előtt a gondnok szólt neki, hogy letörölhetnék-e a „Horváth Csaba” feliratot az ajtófélfáról. „Nem, elvtikém, még maradjon, mert azzal még dolgom van.”

És karácsony előtt – a prémiumosztásnál – kiderült, miért kellett még az emlékeztető az ajtófélfán. Szóval remek közösségben, kiváló vezetőkkel élmény volt a munka.

Amikor az Alföldi Nyomdában vezetőváltás volt, jött egy lehetőség számomra, megalapítani a Nyomda-Technika Kft.-t. György Géza vezérigazgatóval nagyon jól tudtunk együttműködni, tőle is megkaptam az eredményességhez szükséges szabadságot. Ennek az időszaknak emlékezetes eseménye volt, hogy Kerekes Katival vevőt tudtunk szerezni a nyomda számára feleslegessé vált Cameron-rendszerre, amire az eredeti gépkereskedő sem vállalkozott.

Azt is nagy sikernek éltem meg, hogy a Nyomda-Technika Kft. tevékenységével túl tudtunk lépni az országhatárokon, szerte Európában végeztünk nyomdagép-áttelepítéseket. Eljutottunk még Hongkongba és Madagaszkárra is. Ezen munkák során nagyon sok új dologgal találkoztunk, melyekből sokat is tanultunk. A versenytársaink gépgyári tapasztalatokkal és előélettel rendelkeztek, amit nekünk szorgalommal, kitartással és szakmai tudással – gyakran jelentős többletmunkával – kellett ellensúlyozni.

A Magyarországon újak számító légtechnikai üzletágunk több mint négyszáz papírhulladék-elszívó rendszert telepített. Alig van olyan nyomda hazánkban, ahol nem az általunk telepített rendszer működik. További közel félszáz az országhatáron túlra került.

Egy következő nagy fejezet az életemben a tanítás. Erre az útra úgy léptem, hogy szükségünk volt mérnökökre. A Debreceni Egyetem Műszaki Karával együttműködve a gépészmérnöki képzésbe beépítettünk egy nyomdaipari specializációt. Az itt végzett hallgatók később kollégáink lettek.

Miközben tovább képeztem magam és a PhD tudományos fokozattal is rendelkeztem, az Óbu-

dai Egyetem Médiatechnológiai és Könnyűipari Intézetének tanára, majd nyolc éven át az igazgatója lettem.

Hetvenhez közeledve el kellett gondolkodnom a Nyomda-Technika Kft.-ről, hogyan tovább, hiszen a fiaim más életutat választottak. Úgy rendeződtek a dolgok, hogy a cég egyik üzletágát az Alföldi Nyomda vette át, a másikat Horváth Szabolcsék viszik tovább, és mindkét területet jó kezekben tudhatom.

Az oktatás még ad időnként feladatokat. Nagyon örülök, hogy egy éven belül két, általam témavezetett doktoranduszhallgató is megvédte a disszertációját, szerzett nyomdaipari területen PhD tudományos fokozatot. És lesz folytatás.

Minden kitüntetést és szakmai elismerést megkaptál már, ami a nyomdaiparban létezik.

Ezek közül melyik a legkedvesebb?

Emocionálisan a legnagyobb elismerést a Magyar Nyomdászatiért díj és a Magyar Arany Érdemkereszt jelenti számomra.

Fontos és szívemmel melenző nekem a szakma valamennyi elismerése. Az idén egy másik szakmai díjat is kaptam a Vértesszőlő-díj mellett, a Magyar Ipari Karbantartók Szövetségének elismerését, a Dr. Péczeli György-díjat. Egy nagyon fura és elszomorító dolog árnyékolja be a díjak átvételéhez kapcsolódó örömet: mindkét személy – akiről a díjakat elnevezték – a barátom volt, és korán veszítettük el őket.

E rövid szomorú felhang sem homályosíthat el számos nagyon pozitív élményt, ami még kimaradt ebből a beszélgetésből és kapcsolódik az életemhez. Egy azonban még fontos, hogy megemlíthessem. Az életem másik, magánéleti oldala is bővelkedik pozitív élményekben, köszönet a családom tagjainak.